

dagen at gennemføre de fornødne Love. Vort Standpunkt i den Henseende, Regeringens og Venstrereformpartiets Standpunkt, er, vi ville ikke have Militarisme, men lige saa lidt Forsvarsnihilisme.

Krigsministeren (Madsen): Den ærede Rigsdagsmand for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) indledede sit Foredrag med at udtale sin Forundring over, at jeg straks var i Stand til at give Oplysninger om Forholdene ved de afholdte Kantonnementsøvelser. Men er det egentlig saa underligt? Efter de mange Artikler om denne Sag, hvormed Bladene have været oversvømmede, og efter den Interesse, som Befolkningen ganske naturligt maatte føle for Sagen, laa det dog virkelig nær, at jeg havde forberedt mig paa at besvare en Forespørgsel; og jeg havde virkelig ogsaa indrettet mig derpaa, før jeg fik at vide, at Venstres Ordfører vilde bringe Sagen frem her i Tinget. At den ærede Rigsdagsmand for Københavns Amts 2den Valgkreds gerne vilde benytte Lejligheden til at angribe mig, kan jeg saa godt forstaa. Men han har ikke været heldig. Han bebrejdede mig meget skarpt, at jeg ikke havde gjort noget Skridt for at forskaffe mig det Materiel, navnlig i Retning af Telte, som efter hans Mening er nødvendigt for at kunne foretage Øvelser paa den Maade, som sket er, altsaa krigsmæssigt. Jeg kunde fristes til at spørge det ærede Medlem, om hvorvidt han vilde være med til at bevilge mig Penge til at anskaffe Telte, hvis jeg havde forlangt dem. Men Sagen er jo den, at jeg slet ikke har haft Brug for Telte ved denne Lejlighed, det er en fuldstændig Misforstaaelse af det ærede Medlem, det er et nyt Udslag af den Mangel paa Forstaaelse af, hvad der er Genstand for Omtale, som man ikke kan dække ved Sammenstilling af mange Ord, naar det skorter paa Begreb. De smaa Telte, som andetsteds medføres af Soldaterne selv, og som i saa høj Grad forøge de Byrder, som de maa slæbe om med, ere bestemte til Krigsføring i Egne, der ere saa tyndt befolkede, at Tropperne altid maa være belavede paa selv at medføre deres Huse. Dette er ikke Tilfældet hos os, hvor ingen tænker paa andet end at føre Kamp i vort eget tætbefolkede Land, dersom dette skulde blive angrebet. Jeg afviser altsaa som fuldstændig ubeføjet den ærede Rigsdagsmands Insinuation om, at jeg skulde have forsømt nogen nødvendig Forberedelse til disse Øvelser, som

netop skulde være Kantonnementsøvelser og ikke Teltlejrøvelser.

Den ærede Rigsdagsmand har været misfornøjet med, at jeg havde nedskrevet paa Papir de Meddelelser, jeg vilde fremsætte for det høje Ting. Jeg synes nu, at det er ganske nyttigt at have saadanne Oplysninger skriftligt, og det interesserede mig at bemærke, at ogsaa den ærede Rigsdagsmands Foredrag støttede sig til skriftlige Optegnelser. Forskellen var blot den, at *mine* Udtalelser passede til, hvad der var fremført — dette gælder derimod ikke om den ærede Rigsdagsmands Optegnelser, idet han lyste efter en Sammenligning mellem Sygelisterne for dette Kantonnement og tidligere Kantonnementer, uagtet jeg, umiddelbart før han tog Ordet, udtrykkelig havde anført de omhandlede Tal ifølge Divisionslægens Indberetning. Maaske har den ærede Taler ikke syntes om, at disse Tal viste, at Sundhedstilstanden havde været god; i alt Fald synes Begæringen om at faa dem fremførte at være ret unødvendig, efter at jeg havde bragt dem til det høje Tings Kundskab.

Den ærede Rigsdagsmand er misfornøjet med, at jeg har holdt Taler til Skytterne, og har navnlig misbilliget, hvad jeg har sagt om, at man bør *holde sin Brod rede*. Men er *det* ikke ganske forstandigt? Det vilde dog være temmelig uheldigt, om man ikke havde sine Ting i Orden, dersom der blev Brug for dem. Uden Billede drejer det sig jo her blot om, at vi skulle have vort Militærvæsen i Orden, og det er dog en ganske ligefrem Sag.

Den ærede Rigsdagsmand minder om, at jeg faldt igennem ved Valget i Randers. Naar *jeg* minder om, at den ærede Taler blev valgt i Københavns Amts 2den Kreds, saa vise begge disse to beklagelige Begivenheder, at selv en saa udmærket Ting som den almindelige Valgret kan medføre uheldige Resultater. Men hvad i al Verden vedkommer dette enten Finanslovbehandlingen eller Skytteforeningerne! Taleren bebrejder mig, at jeg ikke giver Skytteforeningerne saa meget som en rød Øre, men derfor kan jeg dog vel nok have Lov til at tale til Skytterne, især naar disse bede mig derom. Det skulde undre mig, om den ærede Taler virkelig selv skulde betale røde Ører til de Tilhørere, han begunstiger med sine Foredrag. Saa var han ogsaa vred over, at jeg har antydnet en saadan Ordning af vort Forsvarsvæsen, at unge Mænd, som f. Eks. gennem Skytteforeningerne, havde erhvervet sig saadanne